

Η συγχώρησις των αδελφών προϋπόθεσις της ενώσεώς μας με τον Χριστό (Γέροντας Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου († 2014))

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ευχαριστούμε τον Κύριο, που μας αξίωσε κι απόψε, αδελφωμένοι όλοι, να εορτάσουμε την Κυριακή της Τυρινής· και θα μας αξιώση μετ' ολίγον να συγχωρηθούμε και συγχωρημένοι και αγαπημένοι να μπούμε στην ευλογημένη και αγία περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Είναι Παράδοσις της Εκκλησίας μας και του Ορθοδόξου Γένους μας απόψε οι ορθόδοξοι Χριστιανοί και στις πόλεις και στα χωριά, εκεί που υπήρχε παλαιότερα ευσέβεια και όπου υπάρχει ακόμα κάποια ευσέβεια, οι Χριστιανοί να πηγαίνουν στον Εσπερινό της Συγχωρήσεως, να ακούν τα ωραία γράμματα, τα οποία ωθούν την ψυχή του ανθρώπου προς τον πνευματικό αγώνα, και εν συνεχεία να συγχωρούνται από τον ιερέα και μεταξύ των. Και μετά να πηγαίνουν στα σπίτια

των, να παραθέτουν κοινή τράπεζα, συγγενείς και φίλοι, και να ευφραίνονται οικογενειακώς. Και συγχωρεμένοι όλοι οι Χριστιανοί να αρχίζουν την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή, και μάλιστα σε μερικά μέρη να κρατούν και το Τριήμερο.

Δυστυχώς τα ξενικά έθιμα, τα οποία εισέβαλαν στον τόπο μας τα τελευταία χρόνια, κατήργησαν εν πολλοίς αυτήν την ευλογημένη συνήθεια, αυτό το ωραίο ορθόδοξο χριστιανικό έθιμο. Αλλά και κάποια κατάλοιπα του αρχαίου ειδωλολατρικού Ελληνισμού, τα οποία δυστυχώς μέχρι τώρα δεν ξερίζωσε ο Χριστιανισμός και στην πατρίδα μας, οι καρναβαλικές εορτές, οι οποίες τώρα και για λόγους κερδοσκοπικούς προβάλλονται, αντιστρατεύονται αυτήν την ωραία και πνευματική συνήθεια του Ορθοδόξου λαού μας. Το αποτέλεσμα είναι να διασκεδάζη ο λαός αυτές τις ημέρες, αλλά όχι χριστιανικά, και γι' αυτό να μή έχη και αληθινή χαρά. Ο διάβολος τα κατάφερε έτσι, ώστε οι ημέρες αυτές για πολλούς αδελφούς μας Έλληνες Χριστιανούς από ημέρες πνευματικής προετοιμασίας που είναι για τον αγώνα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής να γίνονται ημέρες μεγάλων αμαρτημάτων και αισχρουργιών, διά τας οποίας ο Απόστολος Παύλος λέγει ότι «αισχρόν έστι και λέγειν» (Έφεσ. ε' 12). Ιδίως στις πόλεις εκείνες που γίνονται οι καρναβαλικές εορτές ακολουθούν πολλές φρικτές αμαρτίες των ανθρώπων. Χαίρεται ο διάβολος και λυπείται ο Χριστός. Και όλα αυτά στην Ορθόδοξο πατρίδα μας.

Στο Άγιον Όρος, δόξα τω Θεώ, διατηρείται η Παράδοσις η Ελληνορθόδοξη. Γι' αυτό και εμείς απόψε συγκεντρωνόμαστε εδώ να τελέσουμε τον Εσπερινό της αγάπης, και μετά και το δείπνο της αγάπης, όπως οι πρώτοι Χριστιανοί που τελούσαν τις αγάπες.

Γνωρίζουμε ότι ο σκοπός της ζωής μας είναι η ένωσίς μας με τον Θεό. Αυτός είναι ο ανώτερος, ο ύψιστος, ο μεγάλος, ο τελικός σκοπός της ζωής μας. Όλοι οι άλλοι σκοποί είναι δευτερεύοντες και επίγειοι. Π.χ. το να μάθουμε κάποια τέχνη ή κάποια επιστήμη, το να φτιάξουμε κάποιο σπίτι, το να κάνουμε οικογένεια. Καλά είναι κι αυτά, αλλά αυτά δεν είναι ο τελικός σκοπός της ζωής μας. Διότι μπορεί να τα πραγματοποιήση αυτά ο άνθρωπος και να επιτύχη κοσμικά και ανθρώπινα, αλλά αν δεν επιτύχη την ένωσί του με τον Θεό, είναι αποτυχημένος από την άποψι του αιωνίου προορισμού του. Μπορεί πρόσκαιρα να επέτυχε σ' αυτό τον κόσμο, αλλά αιώνια απέτυχε.

Αυτός ο ύψιστος σκοπός της ζωής μας, που πρέπει να επιδιώκουμε μέσα σε όλα τα ανθρώπινα και πέρα απ' όλα τα ανθρώπινα, επιτυγχάνεται μέσα στην αγία μας Εκκλησία.

Η Εκκλησία μας είναι εκείνη που μας διδάσκει αυτόν τον μεγάλο σκοπό της ζωής μας, αλλά και που μας βοηθάει να τον πραγματοποιήσουμε. Και να, μία βοήθεια που μας δίνει η Εκκλησία για να πραγματοποιήσουμε αυτόν τον μεγάλο σκοπό της ζωής μας: Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Είναι η περίοδος, κατά την οποία με τις ωραίες ακολουθίες, τα ωραία γράμματα που ψάλλει η Εκκλησία μας, τις ωραίες αναγνώσεις, τα ωραία τυπικά, μας υπενθυμίζει ότι ο σκοπός μας είναι να ενωθούμε με τον Θεό. Και ότι για τον σκοπό αυτό πρέπει να αγωνισθούμε. Χωρίς αγώνα δεν μπορεί ο άνθρωπος να ενωθή με τον Θεό. Δεν θα αναλύσω απόψε στην αγάπη σας ποιός είναι αυτός ο αγώνας, γιατί λίγο ως πολύ το γνωρίζουμε. Θέλω όμως να τονίσω, διότι το καλεί η ημέρα, ότι η ένωσις με τον Θεό είναι συγχρόνως και ένωσις με τους αδελφούς μας, τους συνανθρώπους μας. Δεν μπορούμε να ενωθούμε με τον Θεό, αν δεν είμαστε ενωμένοι με τους συνανθρώπους μας. Κάθε τι το οποίο μας χωρίζει από τους συνανθρώπους μας, μας χωρίζει κι από τον Θεό.

Γι' αυτό είναι μεγάλη ανάγκη να είμαστε συνεχώς ενωμένοι πνευματικά με τους συνανθρώπους μας, για να είμαστε ενωμένοι με τον Θεό. Προκειμένου να αφαιρέσουμε κάθε εμπόδιο το οποίον μας χωρίζει από τους συνανθρώπους μας, έχουμε εμείς οι Χριστιανοί την συγχώρησι. Με την συγχώρησι αποκαθιστούμε την ενότητα, την αγάπη, την ομοψυχία, την ειρήνη. Ο πειρασμός, τα πάθη μας, ο εγωϊσμός μας, συνεχώς μας βάζουν εμπόδια στο ν' αγαπούμε τον συνάνθρωπό μας, στο να τον συγχωρούμε. Μας δημιουργούν μέσα μας ψυχρότητες, επιθετικότητες,

κακούς λογισμούς, καχυποψίες, παράπονα για τον συνάνθρωπό μας, άλλοτε δίκαια και άλλοτε άδικα. Αυτά όλα όμως μας χωρίζουν από τον συνάνθρωπό μας. Κι όταν λέω συνάνθρωπό μας, δεν εννοώ τον άγνωστο, αλλά αυτόν με τον οποίον συμπορευόμαστε στον δρόμο της ζωής μας, που για μας μεν τους μοναχούς είναι όσοι αποτελούν την αδελφότητα της Μονής αλλά και οι αδελφοί μας που μας επισκέπτονται, οι προσκυνηταί της Μονής, οι εργαζόμενοι στη Μονή, οι άνθρωποι που περνούν από το Μοναστήρι μας. Όλοι αυτοί είναι οι πλησίον, για τους οποίους ομιλεί ο Κύριος στο ιερό Ευαγγέλιο. Για σας δε τους κοσμικούς πλησίον είναι οι συγγενείς σας, η σύζυγός σας, οι γονείς σας, τα αδέλφια σας, τα παιδιά σας, οι συνεργάτες σας, οι συμμαθηταί σας στα σχολεία. Αυτούς όλους τους ανθρώπους καλούμε να τους έχουμε μέσα στην καρδιά μας, να τους αγαπούμε, να τους χωράμε μέσα μας.

Δεν μπορούμε να ενωθούμε με τον Θεό, όταν δεν αισθανόμαστε ό,τι αισθάνεται ο Θεός για τους ανθρώπους. Η καρδιά του Θεού είναι ανοικτή. Χωράει όλο τον κόσμο. Και χωράει και εκείνους οι οποίοι τον υβρίζουν και τον βλασφημούν. Η καρδιά του Χριστού, όταν σταυρωνόταν, χωρούσε εκείνους που τον εσταύρωναν. Κι όχι μόνο τους συγχωρούσε, αλλά και τους εδικαιολογούσε: «Πάτερ, άφες αυτοίς· ού γάρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. κγ' 34). Και η καρδιά του Χριστιανού πρέπει να είναι μια καρδιά Θεομίμητος και Χριστομίμητος, να είναι ανοικτή πάντα και να χωράει πάντα όλους τους ανθρώπους, και εκείνους για τους οποίους έχει παράπονα και εκείνους οι οποίοι τον έχουν αδικήσει.

(συνεχίζεται)